

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący bezwzględnego wykluczenia konkurenta.

- Strona pozwana powinna była wykluczyć z procedury udzielania zamówienia publicznego konkurenta, któremu ma zostać udzielone zamówienie. Pracownik szczebla kierowniczego skarżącej zmienił miejsce zatrudnienia na kierownicze stanowisko u konkurenta w trakcie trwającego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego. Miał on mieć wiedzę o treści i podstawach oferty skarżącej, a mimo to był zaangażowany w ofertę konkurenta.
- Zachodzą zatem podstawy do wykluczenia porozumienia antykonkurencyjnego oraz próby uzyskania informacji poufnych [art. 136 ust. 1 lit. c) ppkt (ii) i (v), ust. 2 i 4 rozporządzenia finansowego]. Skarżąca twierdzi, że pozwana niezgodnie z prawem zaniechała wyjaśnienia tych podstaw wykluczenia i nie wykluczyła konkurenta.
- Ponadto doszło do naruszenia zasady równego traktowania w ramach prawa zamówień publicznych, a konkretnie zasady poufnej konkurencji. Zgodnie z orzecznictwem TSUE nie można brać pod uwagę oferty, która nie została złożona niezależnie od innych ofert.

2. Zarzut drugi: rażąco niska oferta.

- Pozwana naruszyła przepisy dotyczące rażąco niskich ofert. Powinna była rozważyć ofertę konkurenta i, jeśli nie było zadowalającego wyjaśnienia dla niskiej oferty, powinna była ją wykluczyć. Skarżąca twierdzi, że cena w ramach oferty konkurenta jest znacznie niższa od ceny oferty skarżącej i innego oferenta.

3. Zarzut trzeci dotyczący błędów w ocenie w ramach oceny oferty.

- Ocena oferty narusza zasady przejrzystości, proporcjonalności, równego traktowania i niedyskryminacji (art. 160 ust. 1 rozporządzenia finansowego). Ocena ta jest prawnie nieuzasadniona, nawet biorąc pod uwagę swobodę decyzyjną instytucji zamawiających. Zdaniem skarżącej opiera się ona w wielu przypadkach na niedokładnych założeniach faktycznych oraz na nieistotnych i arbitralnych względach dotyczących rzekomych „słabych punktów” oferty skarżącej.

4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że pozwana nie podjęła niezależnej decyzji.

- Pozwana naruszyła swój obowiązek podjęcia niezależnej decyzji w sprawie przedmiotowych ofert. Zwykle, zrozumiałe potwierdzenie wyniku oceny w przygotowanym raporcie z oceny TEB Evaluation Report dla ESA jest niedopuszczalne. Dotyczy to tym bardziej wątpliwości co do prawidłowości oceny oraz decyzji o udzieleniu zamówienia, które wiążą się z tak wysokimi kosztami.

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2021 r. – Węgry / Komisja

(Sprawa T-57/21)

(2021/C 88/57)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér i G. Koós)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności części dotyczącej Węgier decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2020/1734 z dnia 18 listopada 2020 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) ⁽¹⁾, która wyłącza pomoc obszarową z finansowania przez Unię w roku budżetowym 2018 uzasadniając brakiem kontroli na miejscu w dostatecznej liczbie;

— Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

Skarżące Państwo podnosi, że Komisja dokonuje błędnej wykładni sformułowania „właściwy organ odpowiednio zwiększa odsetek beneficjentów, którzy zostaną poddani kontroli na miejscu w roku następnym” zawartego w art. 35 rozporządzenia nr 809/2014/UE⁽¹⁾ i na podstawie tej błędnej wykładni rozwija błędną praktykę. Wyłączenie to opiera się na okoliczności, że w swoich dokumentach roboczych Komisja uważa się za związaną wykładnią, która po pierwsze jest błędna pod względem technicznym, a po drugie jest niezgodna z tym przepisem rozporządzenia.

Przyjmując dokumenty robocze, Komisja w praktyce pozbawiła państwa członkowskie uprawnienie do określenia liczby dodatkowych beneficjentów podlegających kontroli na miejscu, którą uznaje się za konieczną. Skarżące państwo podnosi, że sporne wyłączenie jest niezgodne z prawem, ponieważ wbrew rozporządzeniu Komisja w sposób szczególny określa jedyny wzrost wskaźnika kontroli, jaki uzna za właściwy, stosując stałą metodę obliczeniową. Owo określenie jest technicznie nieuzasadnione, biorąc pod uwagę fakt, że Komisja nie uwzględnia różnorodności kontroli państw członkowskich i ich skuteczności.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 390, s. 10

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 809/2014 z dnia 17 lipca 2014 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli, środków rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności (Dz.U. 2014, L 227, S. 69).

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2021 r. – Precisis / EUIPO – Easee (EASEE)

(Sprawa T-66/21)

(2021/C 88/58)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Precisis AG (Heidelberg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci I. Fowler i C. Stöber)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Easee BV (Amsterdam, Niderlandy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „EASEE” – zgłoszenie nr 15 514 706

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 listopada 2020 r. w sprawie R 2948/2019-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie kosztami postępowania pozwanego i drugą stroną w postępowaniu przed izbą odwoławczą, jeżeli przystąpi do sprawy w charakterze interwenienta.